

~ PREDAJANJE ZVOKU Izkušnja zvočnega zdravljenja in transformiranja vzorcev na Katedri Veduna~

Ko sem slišala za to, da med nami živi nekdo, ki se ne hrani kot mi, me je pograbila neznosna radovednost in morala sem se prepričati na lastne oči, kako je videti to bitje, ki v sebi nosi tako nenavaden dar, da ob njem preproste in vsakomur vsakdanje reči, kot je hrana na krožniku, postanejo nebitvene za kakovostno, ljubeče bivanje. Tudi naziv etnomuzikologinja je ubrano zaigral na strune moje zvedavosti. Kmalu sem osuplo obstala na mestu, ko sem se zazrla v sanjave zelene oči dolgolase čarodejke, ki je obenem delovala tako trdno zasidrana v sedanjosti sredi svoje ljubeče plejade živalic. Ne samo, da mi je bila znana, celo sklenila sem, da je to bitje verjetno edini normalni človek, ki mi je kdaj prišel na pot. Mirit je bila spomin na to, kar lahko postanem, kar naj bi že bila. Podoba uresničenega človeka.

Z nehlinjeno zvedavostjo in nejevero sem se začela udeleževati meditacij, sproženih z nenavadnimi zvoki šamanskih glasbil, nekaterih prastarih, ki ponavadi v trenutku zaplešejo pod njenimi rokami. Njihova oglašanja izpričujejo pravadno pravljico, ki se staplja z resničnostjo, vendar obenem potujejo vate, da te obrne od znotraj navzven. Spomin na pripoved, ki jo rojeva zvok, je blagodejen do tolikšne mere, da pušča vidne posledice na telesu in v stanju osvežilne sproščenosti zaziblje telo v samosvojem ritmu lastnega bivanja. Vódeni zvok, ki prebujajo vódeni gib, se porodi v nezavednih trenutkih, ko zavest prevzame krmilo nad begavim umom. Ob prvem takšnem nehotnem trzlaju sem bila presenečena, drugič vzhičena, slednjič pa znova sklenila, da je prav to morda edino normalno stanje, ki si ga moje telo zasluži.

Seveda zna Mirit, ki jo z veseljem imenujem svoja duhovna učiteljica, to izdatno podkrepiti z besedami. Delavnice njene Katedre Veduna so teoretično celo tako zanimive, da včasih pozabim na bistvo, namreč garanje v razvoju zavesti, ki včasih poteka brez vsakršnega truda, med predavanjem ali iskrenim pogovorom o življenjskih vozliščih, pogovorom, ki ga v ozadju vselej spremlja zamolklo, a toplo bobnanje čiste zavesti. Toda besede presahnejo, ko stopi na prizorišče resnični namen naših meditativnih druženj. Redko imam sicer srečo, da se med kakšnim od predavanj moje umovanje zavre do te mere, da zmorem pokukati onstran govorjenega in občutiti tisto kozmičnost, ki preseva skozi domorodne tradicije ohranjenih duhovnih izročil, vendar je, kadar se to zgodi, meditativni trenutek tako zgovoren, da tudi fizično telo zažari.

Na to pot me ni privedla zgolj radovednost, četudi je nastopila v pravšnjem trenutku. Zatekla sem se k reikiju, ko sem ravno okrevala od sila neprijetne psihotične epizode. Takrat nisem vedela, da večina duhovnih smeri odsvetuje tehnike za dvig zavesti v stanju pomanjkanja psihične stabilnosti. Sčasoma, ko sem se otepala stigme zaradi diagnosticirane bipolarnosti, sem poskušala iskati pomoč drugod na duhovni poti, vselej z nedoločnim občutkom, da se nekateri duhovni učitelji bojijo zdravljenja bolezni psihičnega izvora, ali pa zanje vsaj niso povsem sposobni priskrbeti ustreznih pomagala. Od nekdanj pa sem čutila, da moje stanje ni določeno z genomom in zazdravljivo s tabletami, na katere me je kaj kmalu »obsodila« uradna

medicina. Pri Mirit nisem zaznala niti sence dvoma, da je moja bolezen mogoče povsem odpraviti z razvojem zavesti in me s tem odrešiti jarma neprijetnih stranskih učinkov zdravil, ki so v ta namen predpisana včasih povsem proti moji volji in zgolj razumsko, kakor pač velevajo izkušnje medicine, ki pa obenem priznava, da boleznini ne zna ozdraviti ali dognati njenih vzrokov.

Neverjetno je, kako učinkovite so bile v obdobju mojih depresivnih stanj Miritine terapije. Zgodilo se mi je, da sem bila tako vsega naveličana in zakopana v žalobnost, da nisem mogla sama niti živeti, kaj šele delati. Po kaki uri pomoči s kozmično resonanco - celo na daljavo - sem čutila, kako se iz trenutka v trenutek moje videnje sveta obrača, kakor bi mi nekdo zasukal obraz, češ, v nebo poglej, ne zri v tla. Nekoč se mi je zazdelo, kot bi nekdo, nekakšno vseprisotno bitje, živel namesto mene. Takrat sem tej prisotnosti predala svoje breme in lahko mi je bilo odvzeto, kot bi bilo celo veselje namenjeno temu, da nas razbremeni odvečnih težav. Kljub temu pa se namišljenim težavam včasih le stežka odpovem. Še huje je. Postavljam jih na oltar in malikujem.

Zdravila sicer redno jemljem, vendar se zavedam, da s tem položaja ne rešujem, ampak kvečjemu odlagam rešitev uganke svojih čustev, zaradi katerih sem se pahnila v psihozo, ki ni nič drugega kot beg pred soočenjem s samo seboj. Prek pogovorov z Mirit in ozaveščanj, do katerih so postopoma pripeljale njene zvočne meditacije, sem spoznala, da sem si jarem boleznini pravzaprav naredila sama in da včasih celo uživam v sadovih svojih težav, zlasti v samopomilovanju in iskanju krivcev za bolezen. Ta pa mi začuda ni sovražna, kot sem sprva domnevala, temveč je zgolj jasno znamenje in opozorilo, da je z mojim čustvovanjem nekaj narobe. Potemtakem mi ni rabelj, ampak učiteljica.

Zanimivo je, da sem od Mirit to slišala že takoj na začetku, pa sem vseeno rabila več let, da sem se lahko občasno zalotila, kako sama sprožam vzorec, podtalni in pritlehni mehanizem mojega umovanja, ki sem ga posvojila najbrž že v otroštvu in ki želi doseči užitek ob tem, da zvali krivdo za moje težave drugam. Ugotavljam, da sem tako sestradana ljubezni, da mi je v tej lakoti ne more nadomestiti nihče, vendar jo poskušam izsiliti z boleznijo. Verjetno nobeno zemeljsko bitje ne premore toliko ljubezni, da bi zasitilo to, po čemer me žeja. Zato poskušam v sebi prebuditi dovolj zaupanja v stvarstvo, zaupanja, ki ga prinaša ljubezni in ki prežene strahove. K mojim občasnim trenutkom zaupanja je pripomogla šele učinkovita terapija zvočnih in nezvočnih meditacij, v katerih sem sicer uživala, pa so bile vendar garaško delo. Ne samo v mentalnem, včasih tudi v povsem fizičnem smislu. Ko sem prvič obiskala kozmično iniciacijo, se, denimo, še tri dni nisem pobrala, tako pekoče mi je žarela trtica, korenska čakra, zaradi prebujanja kundalini energije.

Vibracije, ki se skozi Mirit kot medija spuščajo med našimi dozdevno brezskrbnimi druženji, imajo otipljive in daljnosežne učinke, skoraj oprijemljive so. Sporočajo, kje se kaj dogaja, in obenem dajo vedeti, kaj lahko storiš, da pripomoreš k čimprejšnji transformaciji vozlišča, ki ti povzroča bolečino. Nema lokrat se sicer zatečem k Mirit po razlago, ki je vselej neposredna, vendar zdaj tudi sama prosim Nebo za ozaveščanje vzrokov za težave in njihovo transformacijo. Včasih sem pretrda, da bi odrešitev nastopila hitro, in pogosto se z vsemi štirimi oteparam olajšanja, vendar se, ko le popusti moja obramba in na plan udarijo zatrta čustva, rešitev kristalno jasno pokaže in nakaže pot iz boleznega mozganja.

Predaja Božanskosti, ki jo uči Mirit, mi je bila dolgo skorajda nepredstavljiva. Čeprav sem med reikijem, zlasti pa med kozmičnimi iniciacijami, darovanimi v milosti vibracij iz prostranega kozmosa in naše galaksije, čutila prisotnost nečesa onstran zaznavnega vsakdana, se z njimi nisem bila nikdar sposobna sporazumevati, kakor to počne Mirit. Postopno zaupanje v njeno vodstvo mi je dajalo moč verjetja v obstoj vibracij, ki jih sama imenuje Mojstri učitelji Univerzuma, zame dokaj nepredstavljivega koncepta, katerega resničnost pa sem kljub temu ves čas imela priložnost izkušati na lastnem telesu in v umu. Prepričana sem sicer, da v vesolju nismo edina obstoječa inteligenca, vendar mi je bilo tuje imenovati nesnovno življenje z imeni. Dokler ni postalo oprijemljivo. Nekoč sem na iniciaciji Mojstrov Siriusa nehote prejela tako nesluten val fizičnega užitka, da sem prvič obnemoglo obležala na blazini, povsem prepričana v to, da je tam, od koder je prišla ta ploha dobrega, vse lepo in prav in da je vibracija, dovajana vame, dobronamerna tako zelo, da se lahko človek od same naklonjenosti le še zjoče. Ta pripetljaj mi je za sekundo pregnal dvome, ki jih žal ni malo. Kadar se ujamem v zanko, kjer prežvekujem svoje misli in čemerno ugotavljam, da se mi godi krivica, se poskušam spomniti, kako vsemogočna je bila tedaj, v tistem presenečenem trenutku, moja vera v dobro.

Druga preizkušnja za moj kritični um je nastopila od pojavu »zvočne kirurgije«, kot jo imenuje Mirit. Komaj sem bila sposobna sprejeti dejstvo, da se po tem planetu sprehajajo bitja, ki so sposobna z golimi rokami operirati ljudi na fizičnem telesu. Miritina predavanja o filipinskih in drugih psihičnih kirurgih so mi jemala dih in seveda zopet trkala na vrata moje zvedavosti in nejeverje. Potem, ko sem v Braziliji videla tovrstno operacijo brez narkoze, sem, tokrat že brez posebnega presenečenja, znova sklenila, da je to normalno stanje stvari, le žal mi je bilo, da ne živimo vsi tako. Toda že ob prihodu s potovanja sem spoznala, da me je presenečenje čakalo doma, pri Mirit, ki je v svoje intenzive uvedla takšno zdravljenje, vendar prek posrednika, s katerim goji tako tesno prijateljstvo - namreč zvoka. Zvok kot kirurško orodje? Kot skalpel in šivanka in obenem božanski anestetik. V primeru moje bolezni operativni »posegi« potekajo dokaj neboleče, vendar z občutno psihično močjo. Ko se Mirit kot posrednica Mojstrov, ki so resnični kirurgi, sprehodi med ležečimi meditantami, je že dostikrat dovolj samo, da zaslišim bližanje bobna ali ropotulje, pa že začnem jokati ali vriskati, kakor pač zatrto čustvo izbruhne na plan. Operacija sicer ni krvava in ne pušča brazgotin, toda moje umevanje sveta se predrugači, kot bi se duhovni vid izostril, in rekonvalescenca prinese fizično in psihično lahkotnost. Če poznamo čustveno inteligenco, zakaj bi se torej ustavili pred čustvenimi operacijami?

Ko Mojstri ali kozmično zemeljske vibracije delajo na nas, nam samim resda ni treba več kot zgolj sodelovati brez upora, pa vendar je to včasih težje kakor fizično garanje. Prepričana sem v to, da prava duhovnost pravzaprav ni nič drugega kot kramp in lopata, trdo delo. Naj se še tako slepim in ujčkam ob poslušanju zdravilnega zvoka na meditacijah, ob koncu dneva bom morala popustiti, pustiti zatrtemu čustvovanju, da prodre na prosto. Ko bo napočil čas za dvoboj z boleznijo, bom morala pograbiti vse, česar sem se naučila pri Mirit, kakor kramp in lopato, ki se bosta prebila skozi namišljene zidove ječe uma. Ta sopiha in tuli, da bi preglasil ubrano zavest na drugi strani. Ko bo jez prebit, bo tudi bolezen ozdravljiva.

J. M.